

4

La Màquina del temps

Vet aquí una vegada la història de dos nens, als que anomenaven Pau i Alex. En Pau era alt, valent ràpid com el vent i molt amistós. En canvi Alex era baixet, graciós, una mica temoric però molt intel·ligent. Per això, feien molt bon equip. Vivien a la muntanya, potser coneixeu el lloc, es tracta de la vall d'Aran. Allí sol fer més aviat fresqueta i de vegades s'havien de quedar a casa pel fred.

Sempre estava nevant i ja estaven una mica cansats de tanta neu. Què podien fer? Sovint imaginaven córrer sota el sol, així que un bon dia van decidir fer les maletes i marxar. Van arrencar a les set del matí sense dir res a ningú. Pau exactament no sabia cap on anaven però estaven ben decidits a sortir d'allí. Alex tenia un mapa de les comarques de Catalunya i ho va veure clar. Anirien a les Terres de l'Ebre. Amb els diners de la guardiola van comprar un bitllet de tren i després de molt d'esforç van arribar al seu destí. Estaven molt contents. Quina caldoreta més bona! Van córrer per la platja, quina sensació la sorra sota els peus, tot eren riures quan de sobte van ser atrapats per la sorra caient a un gran forat Allí van veure unes roques molt estranyes. L'Alex com era tan intel·ligent va desxifrar que eren jeroglífics. En Pau, per sort, portava un llibre de diverses llengües inclosos els jeroglífics. Aleshores van buscar i apuntar totes les paraules. Significava, Màquina del temps!!!

Es van quedar de pedra. Més tard van provar de engegar-la. Botó per aquí, palanca per allà, i no hi havia res a fer. En Pau es va enfadar i li va tirar una pedra a la màquina i de cop va començar a brillar. En Pau ho tenia clar, era el moment de viatjar pel temps.

L'Alex tenia temor perquè no sabia que li deparava el futur, però no anava abandonar al seu amic. En aquell moment, l'Àlex va tocar a Pau i es van teletransportar tots dos fent cap a la mateixa ciutat però...era futurista! Havien viatjat al futur!!!!!!!

Estaven impressionats amb aquella nova ciutat, volien descobrir totes les novetats i van decidir quedar-se a viure una temporada. El Pau i l'Àlex s'ho estaven passant de meravella, era molt divertit viure a una ciutat futurista perquè podien fer el que volguessin. No hi havien regles, apart hi havia molta tecnologia i moltes coses que més endavant s'hi inventarien però, no hi havia gent perquè havien alterat la realitat i es sentien sols. Hi havia de tot el que ho podeu imaginar. Però es sentien una mica estranys, què els estava passant? Potser pensaven en la neu i les muntanyes de casa seva? Van pensar que havia arribat el moment de tornar a utilitzar la màquina i tornar al present. Oh no! la màquina estava molt gastada i semblava que no funcionava. El Pau va agafar una pedra i la van tirar a la màquina del temps. Els va teletransportar!!!! Què ha passat? On som? Això no sembla casa nostra...

De cop estaven a l'antiguitat. La majoria de les cases eren blanques i algunes trencades, no es veia ningú per la zona. Havia passat de nou, havien tornat a alterar la realitat i estaven sols. Aleshores van decidir esbrinar com era aquella ciutat i la manera de tornar a casa.

Tornava a passar, aquell sentiment estrany els tornava a visitar, i va ser, en aquell moment que es van adonar que el que els passava era que es sentien sols, enyoraven les tardes de neu, les muntanyes i el més important la seva família i aquella sopa de la iaia. Van engegar la màquina del temps i es van teletransportar. Aquesta vegada sí! van tornar a casa seva molt contents perquè com tots els aquí presents sabem, com a casa nostra enlloc.

Conte contat ja s'ha acabat i a casa teva ja has arribat.